

QUÈ HE DE FER PER TENIR L'HERÈNCIA DE LA VIDA ETERNA?

per ROSER CAMINAL I HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

La pregunta del mestre de la Llei és la que tots ens fem; com ser feliç i no morir? Aquest és l'enigma de l'evangeli d'avui.

Jesús el remet, i ens remet també a nosaltres, a la Llei. A la nostra oïda les paraules manaments, obligacions, preceptes i Llei no ens predisposen a una acollida joiosa de res, ans al contrari, més aviat ens tanquen.

Quina és i per què aquesta llei, en lloc d'oprimir, de separar i d'esclavitzar, ens promet felicitat i immortalitat?

Moisès ens dona una pista per anar resolent l'enigma: «si tu escoltes el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets [...] el Senyor **tindrà el goig de fer-te feliç**». És a dir, els manaments són indicacions per a una vida plena i realitzada que no mor.

El manament era ben conegut i sabut pel mestre de la Llei: «estima el Senyor el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix». Com el protagonista també nosaltres a voltes podem caure en la temptació de pensar que hi ha només una forma correcta de fer les coses, que ens assegura el reconeixement i la felicitat. Però el dia a dia ens va mostrant que no és així...

Qui són els altres? Un altre enigma a resoldre. Per a Lluc, avui l'altre és la víctima d'un robatori amb violència que és ignorat per por i per rigorisme religiós. Qui són els altres per a nosaltres? Quins els que ens proporcionen felicitat, a pesar de les dificultats? Com esdevenen realització personal i pau profunda?

Un monjo de l'església d'Orient ens diu:

L'infant que portava en el seu si Elisabeth salta de joia mentre s'acosta Maria, portadora invisible de Jesús. **«Allò que és de Déu» s'estremeix en tots els éssers, en adonar-se «del que és de Déu» en un altre ésser.**

Ni el mateix home que hagi caigut més baix no es troba privat de l'espurna divina. Aquell o aquella amb qui em trobo ignoren, molt probablement, que tu (Senyor) ets amb ells i en ells. Tanmateix jo et puc adorar en ells.

Els que jo em trobo pels carrers no els conec pas i, tanmateix, els reconec. Tu ets aquell que jo reconec en ells.

Cal que, ni que sigui en la meva ànima, descobreixi la relació íntima i única, aquell punt de connexió que et fa dir a cadascú: «No estimo ningú tant com a tu».

Aquesta és la felicitat proposada: una comunió de vida divina que ens obre al flux diví que habita l'altre, llavors som coneguts i reconeguts. Llavors estimar a Déu és estimar l'altre i acollint a l'altre acollim la seva presència.